

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.371 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nkambe in de provincie Noord-West. U woonde in Bamenda vanaf 2002 en u werkte er als taxichauffeur vanaf 2004. Van 25 tot 29 februari 2008 vonden op diverse plaatsen in Kameroen stakingen en betogingen plaats tegen de hoge benzineprijs. U betoogde mee in Bamenda, net als vele anderen. Een aanvankelijk vredige betoging ontaardde in geweld uit frustratie en in vandalisme. U was ook betrokken bij de vernieling van staatseigendom zoals het in brand steken van een postkantoor. Tijdens de betogingen vielen doden en gewonden. Vele betogers werden aangehouden door ordetroepen, maar u kon telkens ontkomen. U werd op 29 februari 2008 echter thuis opgepakt door de politie en opgesloten in de centrale gevangenis van Bamenda. De volgende dag werd u overgebracht naar een gevangenis in de Kameroense hoofdstad Yaoundé. U werd nooit ondervraagd, beschuldigd of berecht. Op 28 maart 2008 kon u ontsnappen met de hulp van een door uw vader omgekochte bewaker. Met een blanke man, (C.), reisde u naar Douala en nam u vervolgens op 30 maart 2008 een vliegtuig naar België. De blanke man hield voor u een onbekend paspoort bij. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst wordt de ernst van uw asielaanvraag en de geloofwaardigheid van uw afgelegde vervolgrelaas totaal ondermijnd door uw herhaalde verklaringen dat u nooit een paspoort bezat (zie gehoorverslag CGVS, 7 en 9), wat wordt tegen gesproken door het visumdossier dat door het Commissariaat-generaal werd bekomen (zie administratief dossier). Uit dit visumdossier blijkt dat u op 14 maart 2008 een visum aanvraag op de Belgische ambassade te Yaoundé met de bedoeling om in België een stage gravure te volgen te Mons, georganiseerd door de "Centre de la Gravure et de l'Image Imprimée". Uit het visumaanvraagformulier blijkt overigens dat u werkzaam was als 'graveur-sérégraphe' (zie vraag 19 van het visumaanvraagformulier). Het visumdossier bevat ondermeer een kopie van uw Kameroens paspoort (met nr. 908529, afgeleverd te Bamenda op 10 augustus 2005 en geldig tot 9 augustus 2010), uw Kameroense identiteitskaart (met nr. 101601227, afgeleverd op 12 juli 2001 en geldig tot 12 juli 2011), een inschrijvingsattest van 28 februari 2008 van voornoemde "Centre de Gravure", een vliegticket SN Brussels Airlines met ondermeer het traject Douala-Brussels op 29 en 30 maart 2008 en schoolcertificaten houtbewerking van 2001, 2003 en 2004 op uw naam (zie kopies in het administratief dossier). Gevraagd tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal of u in het bezit was van een paspoort, antwoordde u uitdrukkelijk ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Geconfronteerd met voornoemd visumdossier, bleef u ontkennen ooit een paspoort te hebben bezeten en een visum te hebben aangevraagd (CGVS, p. 9). U bevestigde dat voornoemd paspoort uw pasfoto bevat, maar bleef beweren dat u dit document nooit eerder zag en niets te weten van deze visumaanvraag (p. 9). De identiteitsgegevens (portretfoto, naam en voornamen, geboortedatum en -plaatsen, nationaliteit) zoals vermeld in voornoemde documenten uit het visumdossier, komen nochtans volledig overeen met uw eigen verklaringen en de door uzelf in het kader van deze asielprocedure neergelegde identiteitsdocumenten. Naast het Kameroense geboortattest (met nr. 80/2/05, afgeleverd op 5 augustus 2005 te Nkambe), legde u immers het origineel voor van uw Kameroense identiteitskaart (met nr. 101601227, afgeleverd op 12 juli 2001) en waarvan een volledig overeenstemmende kopie werd aangetroffen in voornoemd visumdossier. U besloot dat iemand misschien een visum aanvraag in uw afwezigheid (CGVS, p. 9), wat als verklaring niet ernstig kan genomen worden. U bleef erbij dat u naar België reisde op 29 en 30 maart 2008, samen met een blanke smokkelaar die een paspoort voor u bijhield en dat u niet weet wat de identiteit en nationaliteit van dit paspoort was (CGVS, p. 5).

Uit het voorgaande blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal ondergraven. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vanaf eind februari 2008 ernstige problemen hebben gekend met de Kameroense overheid omwille van uw deelname als taxichauffeur aan de stakingen in Bamenda. Bovendien had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken eerder zelfs verklaard dat u de leider was van de "Drivers Union" in Bamenda, dat u in Bamenda ook de lokale jeugdvoorzitter was van de politieke partij SDF en dat de politie u arresteerde omwille van uw voornoemde hoge functies en als organisator van de protestactie in Bamenda (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 4 april 2008, p. 2, vragen 3 en 5). Geconfronteerd met deze eerdere verklaringen, bevestigde u enkel dat u taxichauffeur was en dat u ook lid was van de jeugdafdeling van SDF te Bamenda, maar benadrukte u dat het SDF geheel niet betrokken was bij de staking en betogingen (CGVS, p. 8). Daarenboven had u eerder tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaard niet precies te weten hoe de politie, die u thuis arresteerde, er (eventueel) achter zou zijn gekomen dat u betrokken was bij de betogingen en meer bepaald bij strafrechtelijke feiten zoals het in brand steken van een postkantoor (CGVS, p. 4). Deze uiteenlopende verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. U legde na afloop van het gehoor door het Commissariaat-generaal een attest voor van de "Confederation Of Cameroon Trade Unions (CCTU), North West Professional Drivers Trade Union (NOWERPROTU)", afgeleverd te Bamenda op 12 augustus 2008. In dit attest wordt verklaard dat u lid was van voornoemde syndicale organisatie, dat u verdween naar aanleiding van de stakingscrisis (25 tot 29 februari) en hen recent contacteerde vanuit België. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw

verklaringen niet herstellen. Te meer daar een dergelijk attest geen garantie biedt op werkelijkheidswaarde, komende uit een land dat bekend staat voor corruptie bij het afleveren van (zelfs officiële) documenten (zie informatie in het administratief dossier). Verder legde u nog meer verklaringen af die toelaten te twifelen aan de waarachtigheid van uw detentie. Zo kon u geen nadere toelichtingen verschaffen over de naam en ligging van de gevangenis in Yaoundé, waar u zou zijn opgesloten gedurende bijna een maand en waaruit u via omkoping van een bewaker zou zijn ontsnapt (CGVS, p. 2 en 4). Bedenklijk is ook dat u nooit ondervraagd of beschuldigd werd en geheel geen uitleg kreeg betreffende uw arrestatie en detentie, terwijl u zelf ook vernam over de berechting van leden die zoals u aan de betogingen en vernielingen hadden deelgenomen (p. 4, 6 en 7). De door u ingeroepen problemen zijn ongeloofwaardig en er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Kameroen waarover het Commissariaat-generaal beschikt om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de materiële motiveringsplicht. Hij haalt de definitie van vluchteling aan volgens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS). Verzoeker wijst op het attest dat hij bijbracht en is van mening dat het CGVS niet voldoet aan haar motiveringsplicht, daar het document van de tafel wordt geveegd met als enige motivatie dat het geen garantie biedt op werkelijkheidswaarde, komende uit een land dat bekend staat voor corruptie bij het afleveren van documenten. Deze redenering zou fout zijn. Juist doordat hij in staat is dit bewijsstuk voor te leggen kan hij aantonen dat zijn relaas wel degelijk aannemelijk is. Volgens verzoeker ligt de bewijskracht van een geschreven stuk hoger dan die van feitelijke vermoedens. Hij concludeert dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève om erkend te worden als vluchteling.

3.2. Artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 werd opgeheven, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Op grond van de gedane vaststellingen omtrent (i) verzoekers bedrieglijke verklaringen omtrent zijn paspoort (ii) de inhoud van het visumdossier (iii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de reden waarom de politie hem arresteerde (iv) het feit dat hij geen nadere toelichting kon geven omtrent de naam en ligging van de gevangenis in Yaoundé, waar hij zou zijn opgesloten en ontsnapt (v) het feit dat het bedenkelijk is dat hij nooit werd ondervraagd of beschuldigd en geen uitleg kreeg betreffende zijn arrestatie en detentie terwijl hij zelf ook vernam over de berechting van leden die zoals hem deelnamen aan de protestactie, besloot het CGVS op goede grond dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

Aangaande het bijgebrachte attest stelt de bestreden beslissing met recht dat dit verzoekers geloofwaardigheid niet kan herstellen, te meer daar dergelijk attest geen garantie biedt op werkelijkheidswaarde, komende uit een land dat bekend staat voor corruptie bij het afleveren van officiële documenten. Bovendien kan de inhoud van dit attest niet worden gerijmd met de inhoud van verzoekers visumdossier, waaruit blijkt dat hij niet werkzaam was als taxichauffeur, doch, na een opleiding houtbewerking te hebben gevolgd, werkte als 'graveur-sérégraphe', in het kader waarvan hij een stage kwam volgen in Bergen (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie).

De Raad stelt vast dat de hoger geciteerde, bestreden motivering (zie sub 1) steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij is pertinent en terecht en verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan deze motivering, doch beperkt zich ertoe te volharden in zijn vluchtrelaas, hetgeen geenszins dienstig is ter ontkrachting van de bestreden motieven.

Het voorafgaande in acht genomen, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees worden aangenomen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/4, §2 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980, de formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Hij is van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 en verwijst naar de bovenvermelde feiten.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980, kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). In casu blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk om welke redenen de subsidiaire bescherming werd geweigerd, met name omdat de door verzoeker ingeroepen problemen niet geloofwaardig zijn en er in zijn relaas en de beschikbare informatie over Kameroen geen elementen voorkomen die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van een ernstig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van de subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker brengt, behoudens de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, geen elementen bij ter staving van zijn verzoek om subsidiaire bescherming. Het CGVS oordeelde, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (zie sub 3.2), met recht dat er in het dossier geen elementen voorhanden zijn die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden onzegd. De motiveringsplicht is niet geschonden.

